

Preview Drakenspoor

Het is druk rondom de piramides van Gizeh. De zinderde hitte teistert de eeuwenoude stenen die zwijgend hun verhaal vertellen over de rijkdom van lang vervlogen tijden. Het parkeerterrein, dat in feite niet veel meer is dan een met hekken afgezet stuk van de woestijn, staat vol met bussen en taxi's die toeristen hebben afgeleverd of deze weer inladen om naar een volgende bezienswaardigheid te brengen. Sommige buschauffeurs hebben een lucratief handeltje in frisdrank en Egyptisch bier opgezet, al dan niet vergezeld van plaatselijke lekkernijen die vaak door de vrouw des huizes zijn bereid. De meeste taxichauffeurs houden zich echter afzijdig van de grote groepen bezoekers en nippen van de traditionele muntthee die ze van thuis hebben meegenomen. Met hun ogen volgen ze de toeristen die met grote zonnebrillen en hoeden getooid, vaak waaiierend met een plattegrond van het terrein om wat verkoeling te genereren, achter hun gids aan lopen.

Een plotselinge windvlaag doet zand en stof opwaaien en voert het mee. In de luwte van de bussen gaat de wind liggen en dwarrelt het stof langzaam neer.

Uit een van de zojuist gearriveerde bussen stapt een moeder met haar zoontje. Het jongetje kijkt met grote ogen om zich heen en niest als het stof in zijn neus kriebelt. Hij veegt zijn neus af aan zijn T-shirt en rent dan achter zijn moeder aan.

Tevreden laat een van de stofdeeltjes zich via de keel van het jongetje naar binnen glijden om zich vervolgens diep in zijn longweefsel te nestelen. Daar zal het wachten tot de tijd rijp is. Niet om de jongen ziek te maken, maar omdat *Hij* hem nodig heeft om te groeien.

Als je het hem zou vragen is het pure tijdverspilling. Vanachter het stuur van zijn antieke Tesla staart Chris naar het huis en de tuin met de heg van laurierstruiken. Zijn ouderlijk huis. Als altijd wordt hij getroffen door de uitstraling van de markante villa. Het Pippi Langkous-huis, zoals zijn ouders het altijd noemden.

Een droeve glimlach verschijnt op zijn gezicht. Hoelang geleden was hij hier voor het laatst? Dat moet die keer zijn geweest dat hij nog wat kleding voor zijn moeder moest ophalen. Daarna had hij er niets meer te zoeken en had hij zijn sleutels ingeleverd bij zijn zus. Dat moet ongeveer een jaar terug zijn.

Een jaar waarin hij zijn moeder langzaam heeft zien veranderen in een vreemde. Natuurlijk gaat hij nog steeds bij haar op bezoek, maar de paranoia waaraan ze leidt maakt het meestal onmogelijk om met haar te communiceren. Eigenlijk mag hij nog blij zijn dat ze is opgenomen, anders zou ze misschien wel zijn aangeklaagd voor mishandeling van de buurman.

Naast hem stopt een *Vision Next*. Hij kijkt toe hoe een slanke, donkerharige vrouw uitstapt en haar grote zonnebril omhoogschuift. Zijn zeven jaar oudere zus. Nou ja, halfzus eigenlijk, want zij heeft een andere moeder.

Hij laat zijn blik langs de strakke spijkerbroek en het nonchalant geknoopte oversized T-shirt glijden. Ze ziet er goed uit, al vertoont haar gezicht inmiddels wel een paar rimpeltjes. Hij verdenkt haar er stiekem van dat ze zich eens in de zoveel tijd laat inspuiten met die Botox-zooi. Hij ziet bijna hoe dat gif zich door haar lichaam verspreidt en in haar vetweefsel wordt opgeslagen. Niet dat er ook maar een greintje vet zichtbaar is. Nou ja, ze moet het zelf weten. Het is haar lijf, haar leven.

Hij stapt uit en omhelst haar. 'Goed je weer te zien, Felice.'

'Zo lang geleden is het anders niet.'

'De crematie van pa? Dat is anders.'

'Dat is zo.' Felice kijkt langs hem heen naar de villa. 'Zullen we dan maar?' Ze haalt de afstandsbediening van het smeedijzeren hek uit haar tas en drukt op de knop.

Chris kruipt terug in zijn Tesla en wacht tot hij kan doorrijden. Eenmaal op het terrein stopt hij voor de garage en stapt uit.

Felice parkeert haar auto naast die van hem en stapt eveneens uit. 'Kofferbakslot nog steeds stuk?' vraagt ze, wijzend naar de rommelige achterbank van de Tesla.

'Ik heb nog geen nieuw slot kunnen vinden.'

'Wat moet je dan ook met die ouwe troep?'

'Hij valt onder de oldtimers. Straks is deze wagen een hoop geld waard.'

'Niet als de kofferbak niet meer open kan.'

Chris zucht onhoorbaar. 'Wanneer komt die makelaar?'

'Maandag over twee weken. We hebben dus twee weken de tijd om de inboedel te inventariseren en te verkopen voordat de eerste kijkers komen.'

'Kunnen komen, bedoel je.'

'Een beetje positief blijven, broertje.'

'Jij gelooft nog steeds dat er animo is voor zo'n bouwval?'

'Zo erg is het nou ook weer niet.'

'Ik kan mij de laatste keer dat er groot onderhoud aan het huis werd uitgevoerd anders niet eens herinneren en de laatste twee jaar is er al helemaal niks aan gedaan.'

'Ach, dan gooien ze de boel toch plat en bouwen ze er iets nieuws op? Het gaat om de grond, Chris. Die is een fortuin waard, hier aan de rand van Amsterdam.'

'Waard, ja. Maar of iemand het wil hebben met die torenhoge onroerendgoedbelasting is een tweede.'

'Dat jij niet zo veel geld hebt, wil nog niet zeggen dat een ander het niet heeft.'

'Ervoor over.'

'Wat?'

‘Dat vergeet je erbij te zeggen.’

Felice slaakt een diepe zucht. ‘Ik word nu al moe van je. Laten we maar gauw beginnen, ik wil op tijd naar huis.’ Ze diept een sleutel op uit haar schoudertas en opent de voordeur. ‘Na jou.’

Hij stapt langs haar heen over de drempel. De hal is donker en kil. Alle deuren die op de hal uitkomen zijn gesloten. Het voelt als een afwijzing. Onwillekeurig rilt hij. ‘Wat is je plan?’

Felice geeft geen antwoord. Ze heeft haar mobiele telefoon gepakt, tikt iets in op het display en stopt de telefoon weer weg. ‘Ik heb voor twintig uur elektriciteit ingekocht,’ zegt ze. ‘Dat moet voorlopig voldoende zijn.’

‘Hoe gaan we te werk?’ vraagt hij opnieuw, terwijl op de lichtsakelaar drukt.

‘Als jij vanaf de zolder naar beneden werkt, begin ik met de salon en de keuken. Dan komen we elkaar straks wel ergens tegen.’ Ze schakelt de verlichting weer uit. ‘Die hebben we hier niet nodig,’ is haar commentaar. ‘O ... en alleen foto’s maken, Chris. De rest komt later.’

‘Oké.’ Hij staart langs de brede trap omhoog. ‘Waarom begin jij eigenlijk niet boven?’

‘Omdat jij de zolder doet.’ Ze overhandigt hem een sleutel. ‘Van het luik.’

‘Bang voor spinnen?’

‘Dat zou je leuk vinden, hè?’

Hij kan er niets aan doen, hij grijnst. ‘Een beetje.’

Felice grimast en geeft hem een zet. ‘Aan het werk, anders zitten we hier vanavond nog.’

Ze loopt de salon in en hij hoort haar de gordijnen openschuiven. Meteen valt er een brede streep licht in de hal waardoor glinsterende, omlaag dwarrelende stofdeeltjes zichtbaar worden.

‘Wil je echt een veiling?’ roept hij haar na. ‘Kunnen we niet gewoon een opkoper laten komen? Het zal de fiscus een rotzorg zijn dat we er een paar honderd euro minder voor vangen.’

‘Er zitten spullen tussen die best wel veel geld waard zijn,’ klinkt haar gedempte stem. ‘Een opkoper biedt een bedrag voor de hele inboedel en dat is altijd veel te laag. Die gasten moeten er tenslotte nog aan verdienen als ze de spullen doorverkopen. Bovendien hebben we straks misschien de kans om de zorgkosten in één keer af te kopen en zou het fijn zijn als we er zelf ook nog iets aan overhouden.’

Inwendig kreunt hij. Dit gaat een hoop tijd kosten. Hij beklimt de brede trap, zonder daarbij de leuning te gebruiken. Ze zien er niet echt betrouwbaar uit en zitten op verschillende plekken los. Boven laat hij zijn blik over de schemerige overloop glijden, met de slaapkamers aan weerszijden. Twee aan de ene kant en twee aan de andere kant. Op de deur van zijn oude slaapkamer prijkt nog steeds het gehavende verkeersbord met VERBODEN TOEGANG, dat hij bij een politieman had gebietst nadat een vrachtwagen het omver had gereden. VOOR OUDERS EN ZUS had hij er zelf met viltstift onder geschreven. Niet dat iemand zich daar iets van aantrok.

De deur van de ouderlijke slaapkamer staat op een kier en hij stapt naar binnen. De gordijnen zijn open en door het raam valt zonlicht naar binnen. Het tweepersoonsbed met de gehaakte spreij staat er keurig bij, alsof iemand het gisteren nog heeft opgemaakt. Op de kaptafel staat een vergeten flesje parfum. Hij pakt het op en ruikt eraan. Meteen wordt hij overspoeld door herinneringen. In gedachten ziet hij zijn moeder weer voor de spiegel zitten om haar mascara bij te werken.

Hij loopt naar het tafeltje met de twee fauteuils en laat zich in een van de stoelen vallen. Tegen de muur tegenover het bed staat de antieke linnenkast. Die moet inderdaad wel wat kunnen opbrengen. Hij haalt zijn telefoon uit zijn zak, schakelt de camerafunctie in en gaat aan de slag.

Een halfuur later heeft hij het interieur van alle kamers en de badkamer gefotografeerd en loopt hij naar de zoldertrap. De kale houten treden kraken onder zijn schoenen wanneer hij de gammele trap beklimt. Hij snapt wel dat Felice dit klusje aan hem overlaat; hij durft zelf amper verder te gaan en zoekt met zijn vrije hand steun bij de muur.

Het trapgat is afgesloten met een luik en even voelt hij weer de aantrekkingskracht die de zolder op hem uitoefende toen hij nog kind was. Niet dat hij er vaak is geweest. Zijn moeder wilde het niet hebben en wist steevast wanneer hij iets van plan was. Daar kan hij zich nu nog over verbazen. Na verloop van tijd taande zijn belangstelling. Op stap met zijn vrienden, meisjes versieren en feesten aflopen werden belangrijker.

Met zijn hoofd in een ongemakkelijke hoek vist hij de sleutel uit de zak van zijn spijkerbroek en probeert hij het verroeste hangslot van de grendel te openen. Na wat wrikken schiet het slot open, maar de grendel zelf gaat zo stroef dat hij overweegt om een hamer uit de gereedschapskist in zijn auto te halen. Dan geeft het oude slot mee en kan hij het luik openduwen.

Met een klap komt het op de zoldervloer terecht. Het stof dat zich als een grijs waas op de vloer heeft verzameld, wordt opgejaagd door de plotselinge luchtverplaatsing en veroorzaakt een dikke wolk die langzaam door het trapgat naar beneden dwarrelt. Hij wappert het weg met zijn hand om het niet te hoeven inademen en bij de gedachte dat het stof zich in zijn haar nestelt, voelt hij zich meteen door en door smerig.

Snel loopt hij de laatste treden van de trap op en grijpt een van de schuingeplaatste steunbalken vast als hij hartgrondig moet niezen. 'Proost,' zegt hij tegen zichzelf en kijkt de zolder rond.

Aan beide zijden van het schuine dak zijn ramen aangebracht, maar hij betwijfelt of er voldoende licht is om foto's te maken. Hij knipt de verlichting aan en laat zijn blik over de opgeslagen spullen

glijden. Het staat voller dan hij had gedacht en hij kijkt besluiteloos rond waar hij het beste kan beginnen. Langs de muren staan rekken, gevuld met allerlei spullen uit de tijd dat zijn moeder nog als archeologe werkte; bundels touwen hangen aan haken en naast een van de rekken ligt een oude plunjezak. In een van de hoeken staan stapels tijdschriften en oude kranten. De andere kant van de zolder staat vol met afgedankte tafels en stoelen. En ergens weggemoffeld staat iets wat eruitziet als een oude dekenkist. Dit kan nooit alleen uit de tijd zijn dat hij met zijn moeder hier heeft gewoond. Er moeten flink wat spullen van zijn vader, of zelfs van eerdere bewoners van het huis tussen zitten.

Hij haalt zijn telefoon tevoorschijn en stelt de camera in op flitser. Hopelijk heeft de accu voldoende capaciteit tot hij alles heeft vastgelegd, want hij is vergeten een lader mee te nemen. Hij stelt de telefoon scherp op de dekenkist en drukt af. De felle flits verblindt hem bijna en het duurt even voor hij het beeld kan beoordelen. Het resultaat valt hem alleszins mee. Nu de kist is belicht ziet hij de pas hoe fraai het houtsnijwerk is.

Wanneer hij de kist opent, kraakt en piept het deksel als een oud wagenwiel. Wat erin zit, is afgedekt met een fleecedeken. Nieuwsgierig schuift hij de deken opzij en stopt dan verbaasd. Hij had verwacht serviesgoed, een stel glazen of ander breekbaar keukengerei te zien. In ieder geval geen draken. Ze liggen keurig naast elkaar op een tweede fleecedeken. Beeldjes van draken die opgekruld liggen te slapen, draken die halfzittend en met opengesperde bek vuur lijken te gaan spuwen en draken die zich in vol ornaat en uitgespreide vleugels oprichten. De verzameling drakenbeeldjes van zijn moeder.

Vaag kan hij zich herinneren dat hij ze als kind heeft gezien. Hij moet toen een jaar of zeven zijn geweest. Het verbaast hem dat ze die dingen al die jaren zo zorgvuldig ingepakt heeft bewaard. Hij steekt een hand uit om er eentje te pakken en houdt het beeldje onder de lamp. Het is een groene en een fraai exemplaar ook. Hij

laat zijn vinger over de gebeeldhouwde schubben glijden en staart naar de kop van het beest. De kunstenaar heeft een levensechte uitdrukking in de ogen en op de snuit weten te krijgen. Knap. Hij zet het beeldje op een van de tafels en pakt de rest van de kist uit.

Even later staan er tien beeldjes naast elkaar op de tafel. Hij stelt de camera scherp en drukt af. Wie weet loopt er ergens iemand rond die dit soort dingen helemaal te gek vindt.

Met moeite wurmt hij zich even later tussen twee paar stapels kranten door om te kijken of er nog iets achter ligt. In de verste hoek ligt een kistje. Op zijn knieën kruipt hij ernaartoe en vloekt zacht als hij zijn hoofd tegen een van de steunbalken stoot. Hij strekt zijn arm zover mogelijk uit en trekt het kistje naar zich toe. Het is zwaarder dan hij dacht.

Geïntrigeerd schuifelt hij met kistje en al achteruit tot hij het onder de lamp kan bekijken. Het blijkt van lood te zijn en er zit een goudkleurige ketting omheen. Hij grinnikt bij de gedachte dat hij misschien wel een schat heeft gevonden. Hij gaat op de grond zitten en peutert aan de ketting. Na een paar pogingen lukt het hem met moeite de ketting van het kistje te schuiven. 'Houdini is er niks bij,' mompelt hij. Maar als hij het kistje zelf niet open krijgt, moet hij daarop terugkomen. Hij kijkt om zich heen of hij iets ziet waarmee hij het deksel kan loswrikken en overweegt naar beneden te lopen om gereedschap uit zijn auto te halen. Hij heeft echter geen zin in vragen van Felice en besluit het kistje thuis aan een nader onderzoek te onderwerpen, want dit kistje gaat met hem mee. Niet omdat hij de inhoud voor Felice verborgen wil houden, maar omdat hij het gewoon spannend vindt om te ontdekken wat erin zit. Later zal hij haar die enorme berg kroonjuwelen van huize Van Toorop wel laten zien. Het is echter waarschijnlijker dat er alleen maar wat oude brieven in zitten.

Hij kijkt om zich heen naar iets om het kistje in te verpakken. Onder een van de rekken ligt een vergeten biobag. Hij buigt zich voorover en reikt ernaar, als zijn oog op een grote roestige spijker

valt die er vlakbij ligt. Hij kan zich niet bedwingen. Hij pakt de spijker en wrikt ermee onder het deksel van het kistje. Met een knal schiet het open. Verwonderd laat hij zijn hand over de groenfluwelen doek in het kistje glijden. Er lijkt iets onder te liggen en hij vouwt de doek opzij. 'Wow,' fluistert hij als hij een antiek uitzierend boek ontwaart. Hij pakt het boek uit het kistje en ...

'Hoe ver ben je?'

Hij knippert met zijn ogen als hij Felices stem hoort. 'Sorry, wat zei je?' roept hij over zijn schouder.

'Ik vroeg hoe ver je bent,' roept ze onder aan de zoldertrap.

Chris staart naar het kistje in zijn handen. Nergens is een boek te zien en het zit potdicht. Niets wijst erop dat hij het zojuist had geopend en de goudkleurige ketting zit er stevig omheen. 'Hoezo?' roept hij afwezig terug. 'Ik ben nog maar net begonnen.'

Het blijft even stil.

'Wat heb je al die tijd dan gedaan?' Ze klinkt geïrriteerd.

'Hoe bedoel je?'

'Je zit al drie uur boven. Ik wil zo naar huis.'

∞ 2 ∞

Het is laat als Chris de voordeur van zijn appartement achter zich sluit. Hij legt de biobag met zijn spullen op tafel en trekt onderweg naar de badkamer zijn kleren uit. Vanuit zijn ooghoek ziet hij het lampje van het antwoordapparaat knipperen. Dat is iets voor straks. Eerst wil hij het stof van zich afspoelen.

De warme waterstraal masseert zijn hoofd en rug en hij blijft een paar minuten genietend staan. Met gesloten ogen tast hij naar de shampoo en wast zijn haren. Dan draait hij de warme kraan uit en dwingt zichzelf om zeker een minuut onder de koude straal te blijven staan.

Blazend en proestend draait hij de kraan dicht en grijpt de handdoek die over het muurtje hangt. 'Zo,' mompelt hij, 'daar word je weer mens van. Tijd voor een biertje.'

Met de handdoek om zijn middel geknoopt, loopt hij terug naar de woonkamer. Als hij langs de spiegel komt, fatsoeneert hij automatisch zijn halflange, bruine haar met zijn vingers.

Met een flesje bier in zijn hand speelt hij de boodschappen op het antwoordapparaat af.

De eerste is van Felice. 'We zijn vergeten een tijd af te spreken voor morgen. Ik stel voor dat we elkaar om één uur voor het hek ontmoeten. Iets eerder dan vandaag voor het geval je weer in slaap valt.'

Hoorde hij daar weer dat licht sarcastische toontje in haar stem?

De tweede is van Iris. 'Alles goed? Ik dacht dat je iets met me wilde gaan drinken.'

Chris vertrekt zijn gezicht. Dat is ook zo. Wat een ellende, hij is compleet vergeten haar te bellen.

De derde is ook van Iris. 'Je mobiel staat uit. Het is nu vijf uur. Ik heb andere plannen gemaakt.'

Hij kijkt op zijn horloge. Tien uur. Zal hij haar terugbellen? Vragen waar ze zit en er nog een leuke avond van maken? Maar eigenlijk is hij best wel moe. Hij besluit nog een biertje te nemen en dan zijn bed in te duiken. Morgen moet hij meubels sjouwen.

Hij wil zich al op de bank laten vallen als zijn oog op de biobag valt. Het kistje. Hij grinnikt als hij terugdenkt aan het moment dat hij wegdroomde op de zolder en dacht dat hij het had geopend. Zijn nieuwsgierigheid wint het van zijn vermoeidheid, want hij wil nu echt weten wat erin zit. Hij haalt het kistje uit de biobag en zet het op de eettafel. Deze keer schuift de ketting er met gemak af, alsof het sieraad iets is uitgerekt. In het licht van de lamp die boven de tafel hangt, bestudeert hij het slot en loopt dan naar de hal om een schroevendraaier uit de meterkast te pakken.

Terug aan tafel zoekt hij de beste plek om het deksel open te wrikken. Even komt de vraag in hem op waarom zijn moeder – *of iemand anders?* – een loden kistje heeft gebruikt om iets op te bergen.

Het lood laat zich gemakkelijk vervormen en na een paar keer heen en weer wrikken knalt het slot van het kistje open en wordt dezelfde groene, fluwelen doek zichtbaar. Met een verwachtingsvolle glimlach rond zijn lippen vouwt hij de doek open en staart dan verrast naar het boek dat hij eerder in zijn handen dacht te houden. De harde kaft is voorzien van een brede band met goudkleurig beslag en een slotje. Verwonderd pakt hij het boek uit het kistje. Het is zwaar. In het lamplicht leest hij de titel: *De Kronieken van Medinië*, geschreven door iemand die Melchior heet.

Chris staart naar het boek, hij kan zich absoluut niet herinneren dat hij het vroeger heeft gezien. Wel roept de naam Medinië vage herinneringen op. Toen hij klein was vertelde zijn moeder hem voor het slapengaan vaak verhalen over een ver land waar tovenaars woonden en draken leefden. Zouden die verhalen soms uit dit boek afkomstig zijn?

Hij peutert aan de sluiting, maar ook hier is blijkbaar een sleutel nodig om het te openen. Even overweegt hij om de schroevendraaier te gebruiken, maar het zou zonde zijn als het boek daardoor beschadigd zou raken. Hij wriemelt nog even aan de band en hoort dan een zacht klikje. Het slotje springt open.

Met ingehouden adem slaat hij het dikke omslag open. Het papier is vergeeld en hier en daar geblakerd, lijkt het wel. Ook op de eerste pagina prijkt de titel. *De Kronieken van Medinië*. En daaronder als subtitel: *Een autobiografie*. Hij heeft geen idee wat hij kan verwachten en bladert naar de pagina waar het verhaal begint.

Mijn draak heette Tabor.

Met een schok wordt hij wakker. Buiten is het nog steeds donker en de lampen in de kamer zijn aan. Zijn hoofd ligt in een

ongemakkelijke houding op tafel en zijn schouders zijn helemaal verkrampd. Hij gaat met moeite rechtop zitten en kijkt op zijn horloge. Vier uur? Is hij zo lang met het boek bezig geweest dat hij de tijd is vergeten en in slaap is gevallen? Of heeft hij het weer opgeborgen? Want het kistje staat voor hem op tafel. Dicht. Alweer. Volledig intact. Net als op de zolder blijkt uit niets dat hij het slot heeft geforceerd. Er ligt zelfs geen schroevendraaier op tafel. Alleen de goudkleurige ketting, die om het kistje zat, is verdwenen.

Hij strompelt naar de keuken om een glas water te pakken en voelt dan dat hij iets om zijn nek heeft. Als hij in de spiegel kijkt, worden zijn ogen groot. Hij heeft de ketting blijkbaar omgedaan. De vraag is alleen hoe, want zijn vingers vinden geen sluiting en hij krijgt de ketting niet over zijn hoofd geschoven. Fronsend loopt hij naar de slaapkamer en laat zich op zijn bed vallen om nog een paar uurtjes slaap te pakken.